

OD ISTOG PISCA

POTRAGA ZA SUNCEM
ODLASCI
O ŽIVOTU, SMRTI I DORUČKU
LJUDI I DEČACI
NOVI POČETAK
MOJA OMILJENA SUPRUGA
NAŠE NEZABORAVLJENE PRIČE
PRAVA PORODICA
ČOVEK I ŽENA
ZA MOJU MALU
ČOVEK I DEČAK

SERIJAL O DETEKTIVU
MAKSU VULFU:

JEDAN PO JEDAN
STARI GROBOVI
KLUB ZA VEŠANJE
POSLEDNJA ŽRTVA
DEVOJKA U PLAMENU
OTETA

ŽENA BLIŽNJEGA TVOGA

TONI PARSONS

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Tony Parsons

YOUR NEIGHBOUR'S WIFE

Copyright © Tony Parsons 2021

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Džoniju Geleru i Selini Voker,
koji su mi pomogli da ispričam priču*

KUPOVINA BOLA

To nazivaju kupovinom bola.

Moj muž izlazi iz sobe s našim sinom u naručju, a ja grabim telefon koji je ostavio na stočiću za kafu i počinjem da tragam po svim tajnim uglovima njegovog života.

Njegove poruke. Njegov Votsap. Njegovi imejlovi. Brzo preturam po svemu tome. Mogućnost bola – pravog bola koji razara život, slama srce, postavlja pitanje kako je samo mogao i izaziva jarosne suze – skriva se svuda. Sada postoji toliko mesta na kojima je mogao da ostavi tragove izdaje. Ili misli o izdaji. Ili koketnu predigru izdaje. Ili prljave slatke sitnice istinske izdaje. Sve optužujuće, neporecive dokaze tajnog života.

Tihi glasovi pucketaju iz zvučnika bebi-alarma. Kristijan, moj muž, čita Marlonu, našem petogodišnjem sinu, priču za laku noć.

„Bak nije bio ni kućni pas ni pas iz štenare“, čita on. „Vladao je čitavim imanjem...“

Zov divljine, mislim ja. Naš sin voli tu knjigu. Ali s pet godina premali je za Džeka Londona. Trebalo bi odmah da odem tamo i kažem Kristijanu da mu čita nešto prikladnije Marlonovom uzrastu. Pet godina je doba za Tigra koji je došao na čaj, a ne za prokleti Zov divljine.

No ostajem gde sam bila i nastavljam da tragam po Kristijanovom telefonu.

Desni palac mi se kreće sve brže, ali ponuda na tržištu bola danas je slaba. Kristijanove stare poruke vrište nevinošću. Jedina nepročitana poruka na Votsapu jeste podsetnik da odveze kola u garažu na servis. U inboksu ima desetak nepročitanih imejlova, ali svi su reklamno smeće poslato svima iz adresara.

Kristijan je napustio posao da bi se starao o Marlonu – mada bi možda bilo tačnije reći da je posao napustio Kristijana – i njegov telefon nije prepun hitnih zahteva za pažnju kakvi meni neprestano stižu na kompjuter. S druge strane, moj inboks nikad ne spava, to je inboks osobe koja vodi rastući posao. Kristijan je pošteđen svega toga.

Iz zvučnika bebi-alarma čujem njegov spokojni bariton: „Uskakao je u bazen ili odlazio u lov sa sudijinim sinovima; pratio je Moli i Alisu, sudijine kćerke, u dugim večernjim ili ranim jutarnjim šetnjama; u zimske večeri ležao je kod sudijinih nogu pored razbuktales vatre u biblioteci.“

Odmahujem glavom. Mislím, volim i ja tu knjigu. Ali ne sad. Ne s pet godina. Ipak, ne mogu da se ne nadam da Kristijan namerava da pročita Marlonu čitavo poglavlje. Zato što mu je telefon upravo važno zapištao.

Nova poruka!

No to samo njegov prijatelj – naš prijatelj Spajk – potvrđuje sutrašnji dogovor za teretanu.

A onda mi na pamet pada Instagram. Moj muž obožava Instagram.

I dok listam po Instagramu, osećam prvi oštri ubod griže savesti. Zato što je, vidite, za razliku od nekih ljudi koje bih mogla da spomenem, život mog muža dobar.

Kristijanov nalog vrvi od onoga što najviše voli – fitness, električne gitare i slike zabavnih i besramno neodoljivih životinja. To vrebá u skrivenim uglovima telefona mog muža.

Francuski buldog na skejtbordu. Klasični fender telekasteri. Njegovi lični postovi puni su porodice, puni su nas. Kristijan,

Marlon i ja, a da ne zaboravimo ni Badija, našeg žutog labradora. Krenula sam u kupovinu bola, ali rafovi su, kao što vidim, potpuno prazni. Kristijanov telefon ima i taster za brisanje, naravno. Svaki čuvar tajni s makar malo iskustva zna da se na telefonu ne ostavlja ništa što ne bi želeo da ispišeš plamenim slovima.

A uvek možeš da kupiš i drugi, tajni telefon.

To sam ja uradila.

Ali duboko u sebi znala sam da moj muž ne pritiska grozničavo taster za brisanje niti izvodi svoje vannastavne aktivnosti na drugom telefonu. Zato što neki ljudi nemaju šta da kriju.

Neki ljudi su jednostavno – opet koristim tu reč jer nema bolje – dobri.

Vidite samo kako je Kristijan nehajno ostavio telefon da ga njegova žena potajno zapleni. Prema mom iskustvu, istinski nedužni, prave dobre duše koje nemaju šta da kriju, nikad nisu sumnjičavi jer žive u prividu da je čitav ostali svet častan kao i oni. Sumnja muči samo krivce. Samo krivci odlaze u kupovinu bola.

Čujem Marlona kako zeva, proteže se i buni – stvarno, tata – uopšte mu se ne spava. Zatim čujem silno struganje kad dremljivog psa podižu s kreveta.

„Samo odmori oči“, kaže Kristijan, s osmehom u glasu.

U našoj porodici uvek govorimo jedni drugima: „Samo odmori oči.“ To znači da nas niko ne prisiljava na spavanje. A bez pritiska, neizbežno zaspimo. Kod nas to radi.

Čujem Kristijana kako ljubi Marlona u plavo čupavo teme i još jednom gledam naša srećna lica na njegovom telefonu, tom svedoku punom ljubavi.

To je njegov svet, mislim uz jecaj istinskog bola zakopan duboko u srcu.

Ja, Marlon i Badi. To je Kristijanov život.

Zbog čega deluje mnogo dosadnije nego što jeste.

Kristijan je možda nezaposleni otac, ali je i dalje vrhunski frajer. Visok je, vitak, mišićav, prirodno sportski tip koji ono čime ga je priroda obdarila usavršava tri puta nedeljno u teretani pod

budnim Spajkovim okom. Tokom onih dugih sati koje provodim pogrbljena u kancelariji, pritisnuta poslom, uz previše kafe i ugljenih hidrata, Kristijan radi intenzivne kardio-treninge.

Žene ga gledaju. Videla sam ih. Ne zure, ali ga pogledaju drugi put. Ili ga prvi put gledaju trenutak predugo. Na ulici, u restoranu, na školskoj kapiji (te mame bi stvarno trebalo da budu pametnije). Nosi naočari – velike naočari sa crnim okvirom, više u stilu Badija Holija nego Džona Lenona – ali one kao da pojačavaju njegovu privlačnost, s njima deluje kao Klark Kent koji otkopčava gornje dugme na košulji.

A on to čak i ne primećuje. Ali ovo je prava mera njegove dobrote – vraćajući se u sobu sa Zovom divljine u ruci i žutim labradorom Badijem za petama, Kristijan vidi da držim njegov telefon.

I ni da trepne.

Za koliko muškaraca to može da se kaže? Za koliko žena?

Kristijan se i dalje smeši dok spušta Zov divljine na stočić za kafu.

Pažljivo spuštam telefon na knjigu, prilazim mu i pronalazim njegove usne svojim usnama. Smeje se dok ga čvrsto stežem. Grli me i utapam se u njega, uživam u njegovoj toploti i čvrstom trupu koje poznajem kao ono što vidim u ogledalu svakog jutra.

„Volim te“, šapućem.

„I ja tebe“, uzvraća on.

Ne govorimo to često, ali sam bog zna da večeras to moram da kažem. Osećam ono što postoji između nas, vezu koja nastaje samo s vremenom. To se ne može naći u baru. Ne može se naći u klubu. To nećete pronaći – verujte mi, ja sam nekakav stručnjak – listajući galerije slika na aplikacijama za upoznavanje.

To nastaje kad imate dete. Kad imate psa. Kad spavate jedno uz drugo stotinama – sada već hiljadama noći. Kad gledate roditelje kako stare. Kad ih gledate kako se pripremaju da umru. Kad poznajete drugo ljudsko biće onako kako ga možete upoznati samo kroz sva ta zajednička iskustva, velika i mala.

Grli me prejako. Ljubim ga u obraz, a njegova večernja brada grebe mi usne. Velike naočari krive mu se na licu.

„Tara“, kaže u šali, smeje se i namešta naočari. „Šta ti je, pa nije subota uveče!“

Ne radi se o tebi, mislim, odjednom na ivici premora i suza.

Radi se o meni.

Osmeh mu bleedi kad vidi da su mi oči sjajne od suza.

I ja zaključujem da je vreme.

Moram da mu kažem večeras. Moram mu reći odmah.

Iskreno, nemam izbora. Uskoro će otkriti da je sve što misli da zna o našem zajedničkom životu pogrešno.

Zvoni mu telefon.

„Ne javljaj se“, kažem mu.

Odmiče me rukom.

„Tara?“

Telefon prestaje da zvoni.

„Šta je? Kaži mi! Hajde, hoću da čujem.“

Gledam ga i uzimam dah.

Onda čujem sirene, osećam kako se moj muž odmiče od mene, a na prelepom licu mu je izraz od kog mi se srce slama jer pokazuje da on zaista ne shvata šta sam donela na vrata naše male porodice, u naš dom i u naš dobri život.

Plava svetla policijskih kola obasjavaju sobu.

A ja znam da su došli po mene.

ŽELJA

Deset dana ranije

1

KRISTIЈAN

„Šta kažeš na bocu penušavog vina?“, reče Tara smešeći se.

Svi bračni parovi imaju sopstveni jezik, a u našem domu ovo znači: *Jesi li za vrelu noć, momčino?*

Tara ujutru putuje na tri noći. Jedna noć u avionu i dve noći na konferenciji u Japanu. Naša porodica se vrlo retko razdvaja, pa ova prilika svakako iziskuje proseko. „Ohladiću dve čaše u frižideru“, kažem. To znači – vrela noć? *Nego šta, lepotice.* Kuća nam bruji od uzbuđenja. Počinje pustolovina, Tarin kofer je spakovan, ali još otvoren, s primerkom *Vodiča kroz Tokio* na vrhu, a ona stoji ispred velikog ogledala s nažvrljanim beleškama u ruci i uvežbava govor.

Marlonu, našem petogodišnjem sinu, odavno je prošlo vreme za spavanje; u pidžami je i uči psa novim trikovima. Recimo. „Prevrni se“, zapoveda Marlon držeći poslasticu.

Badi klima glavom, kezi se s nadom onim značajkim labradorskim kežom i polako se spušta na bok.

„Bravo“, kaže Marlon, češka Badija iza ušiju i daje mu pošteno zarađeni zalogajčić. Zatim podiže glavu ka nama. „Vas dvoje treba da gledate, oboje.“

Badi je oprezno ustao.

„Evo, gledamo“, reče Tara.

„Padni mrtav“, reče Marlon, a Badi se drugarski ponovo izvrgnuo na bok, podignute glave i pogleda sjajnih očiju uprtog u poslasticu.

„Zovem Sajmona Kauela povodom vas dvojice“, reče Tara praveći se da drži slušalicu. „Halo, gospodine Kauele? Sajmone?“

Marlon je iskolačio oči na ovu novu igru. „Šta kaže Sajmon?“

Tara sluša. „Čekaj malo.“ Pokrila je rukom mikrofon zamišljenog telefona. „Sajmon kaže... ne da mi se sviđa... nego obožavam!“

Onda se zagledala u sebe u ogledalu grizući donju usnu.

Prišao sam joj i obgrlio je rukom oko struka.

Zatresla je glavom i skupila usne. Spustila je ruku s beleškama. Bračnim parovima ponekad nije ni potreban njihov tajni jezik. „Obožavaće te“, rekao sam joj. „Poludeće za tobom. Ne brini ništa.“

Tara mi baš nije poverovala.

„Održala si tako divan govor na našoj svadbi“, podsetio sam je.

„Pred gomilom pijanih ljudi koji nas ionako vole. To se ne računa. I *plakala sam!*“

„Nisi mnogo.“

„Mama?“

„Kaži, anđele?“

„Šta kaže Sajmon sada?“

„Sajmon kaže: vreme je za spavanje, klinjo!“

Marlon se mračno namrštio. S pet godina, želeo je da sve igre koje mu se dopadnu traju i traju, poželjno zauvek.

Tara mu je kažiprstom dodirnula jamicu na desnom obrazu.

„Sad ću te poljubiti baš tu“, rekla je.

Nesiguran osmeh. On je tako umiljat i blag dečak. Sramežljivo je podigao kažiprst na mamin obraz bez jamice.

„A ja ću tebe da poljubim baš tu.“

Uzeo sam *Vodič kroz Tokio* iz Tarinog kofera i seo na krevet. Na koricama je slika devojke belog lica u kimonu. Prelistao

sam knjigu i Tokio mi je delovao kao grad koji nema ama baš nikakve veze sa sadašnjicom. Izgledao je kao mesto koje istovremeno živi u prošlosti i budućnosti.

„U Tokiju ima bar koji pušta samo *Led cepelin* s vinilskih ploča“, pročitao sam. „I služi samo crno vino. I jednu vrstu testenine.“

„Neću ja imati vremena za barove.“

„Daj šapu, Badi“, reče Marlon. „Daj šapu, dečko.“

Pas mu se iskezio.

Marlon ga je uhvatio za prednju šapu i protresao je.

„Tom psu treba večernja šetnja“, reče mi Tara. „A ti, mlađiću, treba da opereš zube i kreneš na spavanje.“

Poveo sam Badija oko naselja; naš tihi kutak Kamden Tauna već se spremao za počinak, a Badi je strpljivo obilazio bandere, kontejner za reciklažni otpad i žbunove da sazna priče koje žive u baricama stotina pasa, hiljada pasa, jer svi psi žive u svetu mirisa.

Najzad je obavio šta je imao, a ja sam ga pohvalio i pomilovao po lepoj žutoj glavi dok sam čučao s kesicom. Kad smo se vratili kući, pustio sam ga s povoca i uzeo dve ohlađene čaše iz zamrzivača i bocu iz frižidera.

Marlon je na vrata frižidera pričvrstio svoje novo umetničko delo. Nosilo je naziv Moja porodica. Više nije crtao ljude kao da su od štapića, već je prešao u novu fazu kao Pikaso kad se ostavio kubizma, i udovi figura bili su sada mnogo okruglastiji, kao kobasice iz crtanog filma. Ženi kose poput eksplozije žutih žvrljotina i s crnom torbom u ruci mašu muškarac s debelim crnim naočarima i dete sa psom do nogu. Ko bi to mogao biti? Visoka odlučna mama koja pokorava svet i kratkovidni smeđokosi (dobro, kose mišje boje) nezaposleni tata koji drži za ruku sina od kog se pas ne odmiče, a dečakova gusta plava kosa iste je nijanse rastopljenog maslaca kao masivna kruna njegove zgodne majke.

To smo mi. To je naša porodica.

Nasmešio sam se gledajući crtež, a onda odneo bocu i čaše u spavaću sobu.

Tara je sedela na krevetu u pantalonama i majici, a Marlon je čvrsto spavao pored nje. Tužno se nasmešila.

Ponekad boca penušavog vina ne znači vrelu noć. Ponekad je to samo boca vina.

„Kad se vratim?“, rekla je i uzdahnula. „Zaista mi se ne ide.“

„Ideš u Japan. Ideš u Tokio. Nikad nisi bila tamo. Biće ti sjajno.“

„Ali taj prokleti govor...“

„Obožavaće te“, ponovio sam otvarajući bocu. „Šta drugo mogu nego da te obožavaju?“

Popili smo malo vina, ljubili se, a onda sam ugasio svetlo.

Tara je uskoro zaspala – oduvek je mogla da zaspi kad poželi – ali ja sam ležao budan, slušao kola koja prebrzo jure našom ulicom i udisao miris našeg sina usnulog između nas, taj naročiti Marlonov miris bojica, psa, paste za zube i knjiga.

Sigurno sam u nekom trenutku zaspao jer se prva svetlost prolećnog jutra šunjala u sobu kad je Badi skočio na ivicu kreveta i umirio se u nadi da ga niko neće primetiti.

Tara se okrenula prema meni preko našeg usnulog sina.

Dodirnula mi je lice.

Uzeo sam je za ruku i poljubio joj vrhove prstiju.

„Šta ćete vi momci da radite bez mene?“, upitala je glasom hrapavim od sna.

Nedostajaćeš mi, htela je da kaže.

„Ućićemo Badija trikovima u ponoć“, odgovorio sam.

I ti ćeš meni nedostajati.

Onda se okrenula na drugu stranu, a ja sam se, potpuno neobjašnjivo, našao na ivici suza.

2

TARA

Svi su još spavali kad sam se tiho izvukla iz kreveta i brzo se istuširala, obukla i našminkala.

Pogledala sam ih s vrata spavaće sobe – Kristijan je spokojno hrkao na leđima, Marlon se nekako našao na jorganu s Badijem sklupčanim do nogu – i opirući se želji da ih sve još jednom izljubim, tiho sam sišla u predsoblje, gde me je čekao kofer, a kroz starinsko mlečno staklo ulaznih vrata videla sam kola koja će me odvesti na aerodrom.

Ali tu sam zastala – udisala sam svoj dom, osluškiivala kakve zvuke proizvodi bez nas, osećala sam ljubav prema njemu, odlagala trenutak polaska, tugovala što ostavljam moje momke, ali – ne mogu to poreći – i sve sam se više radovala putovanju. Činilo se da naš stari i beskrajno naporni bojler ponovo stvara nevolje i njegovo reumatično stenjanje i krkljanje tužno je odjekivalo našim domom, prostranom viktorijanskom kućom koju smo u porodični dom pretvorili od niza stančića uz znatnu pomoć mog oca koji od tog posla živi.

Slušam muziku klimavog bojlera i gledam u uramljenu uveličanu naslovnu stranu časopisa na počasnom mestu u predsoblju. Svaka kuća ima takve sitne mudre poruke koje

kažu: *Među ovim ciglama, kamenom i crepovima koje su nastanjivali brojni davnašnji pokojnici, ovo smo mi i zbog ovoga su naša kuća i naša porodica toliko posebne.* Ovaj uramljeni plakat svakako je takva poruka, pošto sam na naslovnoj strani ja, u malo prekratkoj crnoj haljini s potpisom Stele Makartni, a zbog veselog osmejka delujem malo suviše samozadovoljno.

Na zahtev fotografkinje oslonila sam se na jednu nogu izbačenu napred, drugu sam nehajno savila kao hokejašica posle treninga, a ruke sam skrстила na grudima. Frizerki je trebalo dva sata da mi namesti kosu tako da izgleda pomodno zapušteno. Naslov je glasio: „Vaš sledeći susret?“, a članak je govorio o aplikacijama za upoznavanje, što je ono od čega *ja* živim. Spomenuto je pet novonastalih aplikacija, ali na naslovnoj strani bila sam samo ja. Izgledala sam kao mala drznica. Volim tu sliku jer na njoj delujem daleko uspešnije, lepše i samouverenije nego što sam ikad bila u svakodnevnom životu. Zbog toga je, koliko god bili uplašeni i tužni, dobro otići. Zato što svi postajemo neko drugi kad smo daleko od kuće, zar ne?

Kristijan će sigurno morati da pozove vodoinstalatera za dan-dva, ali ja neću biti tu, brinuću nesumnjivo o nečemu drugom, sigurno o tome kako da ne ispadnem mutava budala koja drži očajan govor u sali za sastanke punoj pametnih neznanaca.

Uzela sam kofer i izašla na ulicu, a Fil, moj redovni vozač, izvukao se onako krupan iz kola i pohitao da mi pomogne. I počeo je gotovo odmah, taj preobražaj koji se dešava kad se odvojimo od svega što volimo.

Osećam ga na zadnjem sedištu kola gledajući prve jutarnje avione kako sleću na aerodrom, te tračice rastopljenog srebra koje kao da lete u usporenom filmu, i osećam ga pošto sam se pozdravila s Filom i obilazim prodavnice posle bezbednosne kontrole, kupujem koješta svesna da mi ništa od toga ne treba, častim sebe trostrukim espresom, tek objavljenim džepnim izdanjem knjige i serumom protiv bora.

Na deset hiljada metara visine, kad se opružim na razvučenom sedištu u odeljku aviona za važnu *biznis-klasu*, s čašom opako hladnog jutarnjeg šampanjca u ruci, mažena, pažena i oduševljena što sam iznad oblaka, preobražaj je potpun. Osećam se slobodno, najzad slobodno, hvala bogu svemogućem, najzad sam slobodna. Još šampanjca? Oh, pa može.

No jedno nikada nisam uspeła da shvatim.

Ta osoba koja postajemo kad smo daleko od srca i doma – ta nezavisna, uzbuđljiva i uzbuđena osoba, neopterećena svakodnevicom, koja bez trunke griže savesti ispija šampanjac u rano jutro leteći preko čitave planete za Tokio. Je li to samo uloga koju igramo? Jesmo li na kratkom odmoru od samih sebe?

Ili smo postali osoba kakva je trebalo da budemo od početka?

Nisam želela da držim govor. Bila sam prestravljena od same pomisli na to.

Drmao me je džetleg posle dvanaestočasovnog leta od Londona do Tokija kad sam našla sedište uz prolaz u konferencijskoj dvorani. Bila sam odsutna duhom i uplašena, beleške koje sam doterivala u avionu posle malo previše vina odjednom su mi delovale nepodesno – uvidi banalni, statistika dosadna, reči nedovoljno ubedljive da ostave utisak na sve ove sposobne preduzetnike okupljene iz svih krajeva sveta. Osećala sam to u umornim i lako mamurnim kostima. Ovo neće proći dobro.

Sama dvorana je ogromna, mnogo prostranija nego što sam očekivala, a polovina govora nije bila na engleskom. Učesnici, još omamljeni od sopstvenih dugih letova, ispijaju jutarnju kafu i muče se s jeftinim plastičnim slušalicama preko kojih mogu da slušaju prevod na jezik po svom izboru.

Na pozornici se moje lice pojavilo na ekranu iza moderatorke. Tokom njenog kratkog predstavljanja moje kompanije zurila sam kroz velike zatamnjene prozore sale u Tokio blistav od rascvetalih trešanja u proleće. Mogla bih jednostavno da

odem, pomislila sam. Samo da... odem. No dok sam ozbiljno razmišljala o bekstvu, čula sam glas svog oca.

„Kupila si kartu, Tara!“, rekao bi mi tata.

To mi je govorio otkako sam se rodila. Mislila si da si velika devojčica i da možeš da voziš bicikl bez pomoćnih točkova? Pa, kupila si kartu! Mislila si da možeš da piješ votku s drugarima a da ti ne pozli? Kupila si kartu! Kad god sam načinila nesiguran korak, od ranog detinjstva preko neobuzdanih šiparačkih godina do osnivanja moje sopstvene kompanije, tata je bio tu da me podseti – ne bez ljubavi – da za ono što je krenulo naopako obično nije kriv niko drugi nego ja sama.

Kupila si kartu, Tara! Što znači: tvoja odluka, tvoje posledice.

Naravno, nisam doslovno kupila kartu za Tokio. Moje troškove – povratnu kartu u biznis-klasi s utvrđenim datumom povratka i dva noćenja u apartmanu tokijskog *Hajata* – platila je konferencija koja je okupila dvestotinak srčanih mladih preduzetnica što su svoje kompanije stvorile od nule. Ženâ kao što sam ja. No polaskana pozivom – uprkos naslovnoj strani časopisa, moja firma sastojala se od tri radna stola sabijena u malu kancelariju u dnu niza nekadašnjih štala – i uzbuđena što ću videti Tokio prvi put, rekla sam: *Računajte na mene*. Kupila sam kartu, zar ne?

„Molim vas, pozdravite...“

Onda sam osetila lak dodir ruke na mišići. Muškarac u sedištu do mog. Za razliku od većine prisutnih, nosio je odelo i kravatu. I bio je stariji od većine nas, mada ne star.

Pogled mu je bio prijateljski, ali nije se smešio. Bio je smrtno ozbiljan. Nagnuo se napred tako da ga samo ja čujem.

„Budite iskreni, budite kratki i vratite se na mesto“, rekao mi je.

Zagledala sam se u njega.

S pozornice sam najavljena po imenu uz slabašan mlak pljesak koji je jasno govorio da niko nikad nije čuo za mene. Teška publika. No ja sam zurila u muškarca u odelu i s kravatom. Bio

je grubo privlačan, kao Harison Ford iz srednjeg perioda. Iz vremena *Svedoka* i *Obale komaraca*, otprilike. Zgodan odrastao muškarac s nešto kilometraže za sobom. Na ručnom zgloбу nosio je veliki skupi sat, nekakav roleks, upadljiv kao narukvica neke bogate udovice.

„Molim?“, rekla sam.

„Budite iskreni, budite kratki i vratite se na mesto“, ponovio je. „Upamtite te tri stvari i biće sve u redu. Dajem vam reč.“ Lako mi je stegnuo mišiću. „Pođite sada, Tara.“

Gledala sam ga još trenutak-dva, a onda klimnula glavom.

Ostavila sam svoje slabašne beleške na stolici, popela se na pozornicu, udahnula i rekla slušaocima da je sve počelo s mojom najboljom prijateljicom Džindžer.

Džindžer je bila – a i dalje je! – lepa i pametna Australijanka koja se preselila iz Sidneja u London i nije mogla da nađe dečka. Zamislite božji drugi pokušaj da stvori El Mekfirson, rekla sam im. To je Džindžer. Slušaoci su se nasmešili na ovo. Budili su se.

Džindžer je čitavog života surfovala, rekla sam i dalje se držeći Džindžer, ostajući iskrena. Igrala je odbojku na plaži Bondi sve dok nije sela u *Kvantasov* avion za London pre deset godina. Ta neverovatna devojka družila se sa mnom i s mojim momkom Kristijanom – mojim sadašnjim mužem – zato što u svom životu nije imala muškarca.

Dame i, ovaj, dame – to je bilo *sumanuto*. To je bilo *ludilo*. I bilo je naprosto *pogrešno*.

Odlučila sam da lično nešto preduzmem. Osovala sam kompaniju zato što je moja usamljena, divna prijateljica Džindžer zaslužila da upozna dobrog čoveka.

Istresla sam neke statističke podatke, ono što sam naučila napamet iz svojih napuštenih beležaka. Naš digitalni promet. Broj naših pretplatnika. Prikazi i ocene na sajtovim. No zapravo sam govorila o Džindžer. Zbog nje sam stvorila kompaniju *Oči anđela*. Agenciju za upoznavanje preko interneta. Aplikaciju za upoznavanje. Zbog Džindžer.

Naš slogan glasi „Udvaraj se ako vredi truda“.

Videla sam da se slušaoci smeše, čak i oni s plastičnim slušalicama na ušima, delegati koji su moju priču slušali na nekom drugom jeziku. Govor je uspeo, čak i u prevodu, jer sam govorila iz srca.

I zato što sam poslušala savet onog čoveka.

Bila sam iskrena, bila sam kratka i sada sam gledala da se izgubim s pozornice dok sam u prednosti i da sednem čim porazgovaram s grupom novinara koji su me čekali levo od pozornice. Ka njima me je moderatorka uputila kad sam završila govor.

No osvrnula sam se i videla da muškarac u odelu i s kravatom stoji, široko se smeši, pljeska i poziva ostale da ustanu i kliču mi.

Kao da je ponosan na mene.

Spavala sam sve do rane večeri, kad je sobarica došla da namesti krevet. Napolju je već pao mrak, a prodorna crvena sigurnosna svetla na vrhu svih visokih zgrada obasjavala su tokijsko veče. Bilo ih je svuda i na nebu kao da je sijalo sazvežđe načinjeno ljudskom rukom, skerletni Mlečni put.

Telefonirala sam kući. „Obožavali su me, jebote!“

Kristijan se pobednički nasmejao. „Znao sam da će te obožavati! Treba više da veruješ u sebe, Tara. *Rekao* sam ti da će te obožavati.“

To je bilo tačno – stalno mi je ponavljao da ću se dopasti publici. Pre nego što sam krenula od kuće, kad su me mučile strepnja i nesаница na pomisao o govoru pred javnošću, Kristijan je predvideo da ću se dopasti svima na konferenciji. No ja sam znala da ne bih uspela – i da me svakako ne bi obožavali – bez saveta muškarca na susednom sedištu. Ipak, nisam spomenula savet, niti svog suseda u dvorani, i bilo mi je drago što Kristijan misli da je dokazano imao pravo.

„Kakav je Tokio?“

Pogledala sam kroz prozor u grad pedeset spratova ispod mene. S tolike visine Tokio je delovao beskrajno, ali potpuno lišeno ljudskog života. Osetila sam da sam veoma daleko od kuće.

„Sjajan, ali volela bih da ste ti i Marlon ovde.“

Čula sam da s druge strane linije dečak i pas dižu neku galamu.

„Marlone? Badi *ne želi* da ga ljubiš, u redu? Ne u njušku. Tako – ne, slušaj me – tako ljudi izražavaju osećanja, a ne psi.“

Naš sin. Naš pas. Rasprava o tome što jedan ljubi drugog.

„Pustiću te sad“, rekla sam.

„Nemoj nikad da me pustiš.“

„Ha! Volim te!“

„Volim i ja tebe. I svaka ti čast, Tara. Tako sam ponosan na tebe. Vidimo se za dva-tri dana. Uživaj u Tokiju. Zasluzila si.“

Ostavila sam mog muža, mog sina i našeg psa da nastave sa svojim danom na drugom kraju sveta i zagledala se kroz prozor u treptavi crveni obris tokijske večeri.

Osam sati pre Londona, dan se ovde bližio kraju.

I odjednom više nisam bila toliko pospana.